

Vroeger stond er een sporthal naast het huis van Milan en zijn vader. Maar nu is er iets veranderd.

'Er zitten ramen in!' zegt oma verbaasd, als ze op bezoek komt. 'En er staat iemand te zwaaien!'

'Klopt,' antwoordt de vader van Milan.

Hij zwaait naar de meneer bij het raam.

'Er kwam bijna niemand meer sporten,' legt hij uit. 'Het is nu een asielzoekerscentrum.

Daar wonen mensen die gevlucht zijn.'

'Vroeger was er altijd een kerstspel,' vertelt Milan. 'Dan werd de sporthal een soort theater.

Maar dat kan nu niet meer.'

'Jammer hoor,' vindt oma. 'Héél jammer.'

Oma kijkt de woonkamer rond.

'Waar is de kerstboom?' vraagt ze. 'En de kaarsen? En kransjes, en een stal?'

'Uitgeleend,' zegt papa. 'Of weggegeven, dat weet ik nog niet precies. Ik heb het allemaal naar het asielzoekerscentrum gebracht, want daar hadden ze niks.'

'Hm,' zegt oma terwijl ze in haar thee roert.

'Maar nu heb je zelf niks.'

'Tja,' antwoordt papa.

'Dat heb je weer handig geregeld,' moppert oma.

'We zouden toch over een paar dagen kerst vieren?'

'Ja...' zegt papa onzeker.

'Dat eh...

dat doen we ook...

denk ik...'

'Kunnen we niet toch nog wat kerstspullen halen?' vraagt Milan als oma weg is.

'Dat is vast heel duur,' antwoordt papa. 'En ik heb niet veel geld meer.'

'Een klein boompje dan?' probeert Milan. 'Met een paar ballen? En zo'n lekker kerstbrood, met van die vulling. Dat is toch al genoeg?'

'Je hebt gelijk,' vindt papa. 'We gaan naar de kringloopwinkel voor een kerstboom. En morgen halen we kerstbrood in de supermarkt. Wij gaan er een mooi kerstfeest van maken, jongen!'

